

ชายหนุ่มคนหนึ่ง ได้รับความผิดหวังอย่างหนักในชีวิต จึงไปที่วัดซึ่งตั้งอยู่ในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง และกล่าวกับ
สมภารว่า

“กระผมรู้สึกเบื่อหน่ายต่อชีวิต จึงปรารถนาจะแสวงหาความรู้แจ้ง เพื่อให้หลุดพ้นจากความทรมานนี้ แต่
กระผมไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติสิ่งใดติดต่อกันเป็นเวลานาน กระผมไม่อาจใช้เวลา นั่งสมาธิได้นานเป็นปีๆ หรือ
ศึกษาเล่าเรียน และอดอ้อมจากสิ่งฟุ่มเฟือยต่างๆ กระผมคงกลับไปเลวอย่างเก่าอีก และถูกชักนำกลับไปยังโลกอีก
แน่ๆ.....ถึงแม้กระผมจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่เจ็บปวด คนอย่างกระผมนี้จะพอมีหนทางสั้นๆ เพื่อเข้าถึงพระธรรมได้
ไหมขอรับ”

สมภารตอบว่า

“มีสิ ถ้าโยมตั้งใจจริง บอกอาตมาหน่อยว่า โยมศึกษาอะไรมาบ้าง โยมได้ตั้งสมาธิในสิ่งใดมากที่สุดในชีวิต
ของโยม”

“กระผมไม่ได้ศึกษา หรือตั้งสมาธิเรื่องใดหรอกขอรับ ครอบครัวของกระผมร่ำรวย กระผมจึงไม่ต้องทำงาน
กระผมคิดว่า สิ่งที่กระผมสนใจมากที่สุดก็คือ หมากรุก กระผมใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในการเล่นหมากรุก เท่านั้นขอรับ”

ชายหนุ่มตอบ

สมภารนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วบอกลูกศิษย์ว่า

“จงไปตามตัวพระมาหาอาตมาที่นี่ บอกให้นำเอากระดานหมากรุก และตัวหมากรุกมาด้วย”

พระเดินถือกระดานหมากรุกมาวางลง สมภารจัดวางตัวหมากรุก และบอกให้ลูกศิษย์หยิบดาบมาให้

สมภารชูดาบให้พระและชายหนุ่มดู พลังพูดว่า

“พระรูปนี้ได้ให้คำมั่นสัญญาว่า จะเชื่อฟังอาตมา ในฐานะที่เป็นสมภารเจ้าวัด บัดนี้ อาตมาขอให้ท่าน
พิสูจน์ตัวตามคำสัญญา ท่านจงเล่นหมากรุกกับชายหนุ่มคนนี้ ถ้าท่านเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ อาตมาจะตัดศีรษะของท่าน
ด้วยดาบเล่มนี้ แต่อาตมาสัญญากับท่านว่า ท่านจะได้ไปเกิดใหม่ในสรวงสวรรค์ แต่ถ้าท่านเป็นฝ่ายชนะ อาตมาจะ
ตัดศีรษะของชายหนุ่มคนนี้ เพราะชายหนุ่มพยายามอยู่อย่างเดียวคือการเล่นหมากรุกเท่านั้น ถ้าเขาเล่นแพ้ เขาก็
ควรสูญเสียศีรษะของเขาด้วย”

พระกับชายหนุ่มมองหน้าสมภาร และเห็นว่า สมภารมีที่ทำจริงจังในคำพูด.....ถ้าใครเป็นฝ่ายแพ้ คนนั้น
จะต้องถูกตัดศีรษะด้วยดาบ

พระกับชายหนุ่มเริ่มต้นเล่นหมากรุกแข่งขันกัน

เมื่อเริ่มเล่น ชายหนุ่มรู้สึกว้าว เหงื่อของเขาไหลเยิ้ม หยดลงไปจนถึงปลายเท้า ขณะที่เขาเล่นเพื่อเอาชีวิต
รอด

กระดานหมากรุกกลายเป็นโลกทั้งโลกสำหรับเขา ชายหนุ่มมุ่งสมาธิอยู่ที่กระดานหมากรุกเท่านั้น

ในช่วงแรก ชายหนุ่มทำท่าว่าจะสู้ไม่ได้ แต่เมื่อพระเดินแต้มเพลิงพลั่ว ชายหนุ่มจึงฉวยโอกาสรุกอย่าง
หนักหน่วง

ขณะที่คู่ต่อสู้เขาเสียที ชายหนุ่มก็ลอบมองดูหน้าพระ เขาเห็นใบหน้าซึ่งแสดงความฉลาดและจริงจัง มีริ้ว
รอยแห่งกาลเวลาของความสมณะและพากเพียร แล้วเขาก็นึกถึงชีวิตอันไร้ค่าของตนเอง

ชายหนุ่มรู้สึกเมตตาสงสารพระองค์อย่างสุดซึ้ง เขาจึงตั้งใจแสวงเดินหมากรุกให้ตัวเองเป็นฝ่ายเพลียงพลา.....
ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนเขาเสียเปรียบ และไม่อาจป้องกันตัวเองได้อีกต่อไป

ทันใดนั้น สมภารก็ชะโงกหน้ามาพลิกกระดานหมากรุกล้มคว่ำ คู่แข่งขันทั้งสองต่างนิ่งงัน

สมภารพูดว่า

“ตกลงว่า ไม่มีใครแพ้ใครชนะ ไม่ต้องมีใครเสียใครชนะ ต้องการเพียงสองอย่างเท่านั้น คือสมาธิที่มุ่งมั่น และความเมตตาสงสาร.....” สมภารหันไปทางชายหนุ่มและบอกเขาว่า

“วันนี้โยมก็ได้เรียนรู้ทั้งสองอย่างนี้แล้ว โยมตั้งสมาธิมุ่งมั่นในการเล่นหมากรุก แต่ในสมาธินั้นเอง โยมเกิดเมตตาสงสาร และยอมอุทิศชีวิตของตัวเอง เอาละ.....โยมจงอยู่ที่วัดนี้สักสอง-สามเดือน เพื่อติดตามการฝึกจิต วิญญาณต่อไป แล้วการรู้แจ้งก็จะเป็นผลแน่ๆ”

ชายหนุ่มปฏิบัติตามที่สมภารบอก และได้รับสิ่งที่เขาปรารถนา